

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgende arrest geveld :

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door
dd.

12 september 2004 en
en door

dd. 24/03/04

del 22/2/2005

Tegen dit arrest is er wat de overige partijen betreft
geen beroep in cassatie aangetekend.

Gent, - 3 1905 1905
De Griffier-hoofd van dienst,

not. 78.98.1116/92 van het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partijen:

1. , wonende te
2. , wonende te

Tegen:

1. Nr. ,
landbouwondernemer, geboren te op en
wonende te Kluisbergen, .

2. Nr. , gepensioneerde, geboren
te op en wonende te

3. Nr. , opvoeder, geboren te
op en wonende

4. Nr. , bediende, geboren te
op en wonende te

5. N
maatschappelijke zetel te , met

Beklaagd van:

de eerste tot en met de vierde:

A.Om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als daders of mededaders zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek,

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of van de uitvoeringsbesluiten ervan, dezelfde strafbare gedraging thans strafbaar zijnde ingevolge artikel 12 en 56 van het gewijzigde decreet;

te door vanaf op of rond 1 januari 1990 tot en met 30 juli 1999 een hoeveelheid van ongeveer 10.000 kubieke meter grond en afbraakmateriaal (zoals puinafval, ijzerresten, steengruis, half verbrande papierrollen en stukken gesmolten plastic) te hebben achtergelaten, waarbij dient te worden gespecificeerd dat de eigenlijke stortingen gebeurden in de periode vanaf 1 januari 1990 tot en met 30 september 1992.

de eerste tot en met de vierde:

B.Om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als daders of mededaders zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek,

bij inbreuk op de artikelen 44 § 1, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1, (2° en 4°), 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B. S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, in casu op het terrein gelegen te , ten kadaster

gekend onder _____ zijnde percelen die
volgens het bij Koninklijk Besluit van 24 februari 1977 vastgesteld gewestplan
gelegen zijn in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en
die thans in eigendom toebehoren aan :

1. _____, geboren te _____ op _____, wonende te _____
_____;
2. _____, geboren te _____ op _____, wonende
te _____;

het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd (art. 44 § 1-2°) te _____
meermaals op niet exact te bepalen tijdstippen in de periode vanaf op of
rond 1 januari 1990 tot en met 30 september 1992.

Bij eenheid van opzet tussen de hierboven B omschreven feiten, respectievelijk
weerhouden lastens de hoger omschreven beklaagden, waarbij deze feiten de uit-
werking zijn van hetzelfde voortdurend strafbare opzet, zonder onderlinge onder-
breking van meer dan de verjaringstermijn, waarbij het uitgangspunt van de verja-
ring van de strafvordering overeenstemt met de dagtekening van het laatste feit.
De verjaring van de strafvordering voor wat de feiten vermeld onder de
tenlastelegging B zijn rechtsgeldig gestuit door een daad van onderzoek of
vervolging, namelijk door: een brief daterende van 5 maart 1996 aan de
administrateur-generaal van de OVAM.

de eerste tot en met de vierde :

C.Om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan
rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige
hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd
worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht,
misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te
hebben, als daders of mededaders zoals voorzien door artikel 66 van het
Strafwetboek,

bij inbreuk op de artikelen 44 § 1, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29
maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de
stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1 (2°
en 4°), 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening,
gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van
werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of
hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften van de bijzondere
plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die
verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk
van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en
uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen,

in casu op het terrein gelegen te _____, ten kadaster
gekend onder _____ en _____, zijnde percelen die
volgens het bij Koninklijk Besluit van 24 februari 1977 vastgesteld gewestplan
Oudenaarde gelegen zijn in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en

die thans in eigendom toebehoren aan :

1. _____, geboren te _____ : op _____, wonende te _____ ;
2. _____, geboren te _____ : op _____, wonende te _____ ;

de sub C hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden, namelijk: te _____ in de periode vanaf 30 september 1992 tot en met 30 juli 1999 met de omstandigheid, voor wat de tenlasteleggingen B en C betreft, dat de eerste en de tweede beklaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop zet of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt, of die bij deze verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

de eerste, de tweede en de vijfde :

Tevens gedagvaard om zich overeenkomstig de artikelen 42 en 43bis van het strafwetboek, zoals ingevoerd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen, in verhouding tot ieders aandeel bij de feiten, die rechtstreeks uit de respectievelijk door deze verdachten gepleegde misdrijven zijn verkregen en die zich in hun patrimonium bevinden (waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden teruggevonden in het vermogen van de beklaagden, de geldwaarde" meer bepaald: het equivalent bedrag - dient te ramen).

de vijfde :

Tevens gedagvaard teneinde haar verdediging te horen voordragen omtrent onze vordering tot:

1. de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die zich in haar patrimonium bevinden;
2. het uitspreken van een vonnis dat eventueel de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen zal bevelen uit te voeren op haar patrimonium.

de vijfde :

Gedagvaard om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de geldboeten evenals van de gerechtskosten waartoe haar aangestelde of lasthebbers zullen worden veroordeeld, inzake de tenlastelegging A, voorzien in het bevel tot dagvaarden gegeven door het ambt van de Procureur des Konings op 30 juli 19991astens:

1. _____ ;
2. _____ ;
3. _____ ;
4. _____ ;
5. _____ ;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 29 december 2000, 3de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Beveelt wat derde en vierde beklaagde betreft, de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar, voor de bewezen feiten A, B en C.

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde elk uit hoofde van de hen ten laste gelegde feiten A, B en C samen tot een hoofdgevangenisstraf van vier maanden en tot een geldboete van tweehonderd frank verhoogd met 1.990 opdediemen en gebracht op 40.000,- frank.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden.

Zegt dat de uitvoering van dit vonnis, wat eerste en tweede beklaagde betreft, gedurende een termijn van drie jaar te beginnen van heden, zal uitgesteld worden, gezien dat men mag hopen dat hij zich aan dergelijke feiten niet meer zal schuldig maken, doch enkel voor wat betreft de tegen deze veroordeelden uitgesproken hoofdgevangenisstraf van vier maanden.

Spreekt tegen de eerste en tweede beklaagde de verplichting uit elk een bijdrage te betalen van tien frank verhoogd met 1.990 opdediemen en aldus gebracht op 2.000,-frank tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 1.000,- frank ingevolge K.B 23.12.1993.

Veroordeelt de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde elk tot één vierde van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 14.287,-frank.

Verklaart het vermogensvoordeel in hoofde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde verbeurd en bepaalt dit voordeel op globaal tien miljoen frank (10.000.000,-frank), zijnde het vermogensvoordeel voortspruitend uit de door eerste en tweede beklaagde in de periode van 1 januari 1990 tot en met 30 september 1992 gepleegde misdrijven, waarvan elk van deze gedaagden de helft zal dienen te dragen.

Veroordeelt eerste, tweede, derde en vierde beklaagden in solidum tot herstel in de vorige staat binnen het jaar nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen en veroordeelt eerste, tweede, derde en vierde beklaagden in solidum tot een dwangsom van drieduizend frank (3.000,- frank) per dag vertraging.

Zegt voor recht dat de gemachtigde ambtenaar van ambtswege in de uitvoering van de werken kan voorzien, indien de plaats niet in de vorige staat hersteld wordt binnen de hoger bepaalde termijn en dit conform de bepaling van artikel 68 §3

van het decreet 22.10.1996.

Verklaart vijfde gedaagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de geldboete en de proceskosten ten laste van eerste en tweede beklagde gelegd.

Stelt vijfde gedaagde voor het overige buiten zake.

Op burgerlijk gebied :

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de vordering van de burgerlijke partijen in zoverre gericht tegen vijfde gedaagde.

Verklaart de vordering van de hiernavolgende burgerlijke partijen, ontvankelijk en erop rechtdoende :

Veroordeelt de eerste, tweede, derde en vierde beklagde solidair om te betalen aan de burgerlijke partijen ' en : ten titel van schadevergoeding de som van één frank (1,-frank) provisioneel en de kosten.

Verleent voorbehoud terzake de verkoopovereenkomst. Stelt de zaak verder onbepaald uit.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 10 januari 2001 door de eerste, tweede beklagde en vijfde gedaagde;
- 11 januari 2001 door de derde en de vierde beklagde;
- 15 januari 2001 door het Openbaar Ministerie tegen alle beklagden en gedaagde;

* * *

Bij tussenarrest van deze kamer van het Hof van 31 oktober 2003, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

verklaart de hoofdberoepen en de incidentele beroepen ontvankelijk,

verbetert de telastleggingen A, B en C zoals volgt:

"Om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als daders of mededaders zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek,

A. te . :

Bij inbreuk op art.5, strafbaar gesteld door art.56, 1°, 58 en 59 van het decreet betreffende het beheer van afvalstoffen van 2 juli 1981, spijs het verbod afvalstoffen te hebben achtergelaten,

—

van op of rond 1 januari 1990 tot en met 6 mei 1994,

en bij inbreuk op art.12, strafbaar gesteld door art.56, 1°, 58, 59 van het decreet betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen van 2 juli 1981, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, spijs het verbod, afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan,

vanaf 7 mei 1994 tot en met 30 juli 1999,

teikens door een hoeveelheid van ongeveer 10.000 kubieke meter grond en afbraakmateriaal, zoals puin, ijzerresten, steengruis, half verbrande papierrollen en stukken gesmolten plastic, te hebben achtergelaten,

B. te 1:

Bij inbreuk op art.44 § 1.2°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen:

het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd,

op niet nader gekende data in de periode van 1 januari 1990 tot en met 30 september 1992,

C. te 1,

Bij inbreuk op art.44 § 1.2°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.2°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

de hiervoor onder B omschreven toestand in stand te hebben gehouden,

vanaf 1 oktober 1992 tot en met 30 juli 1999,

met de omstandigheid, voor wat de tenlasteleggingen B en C betreft, dat 'de eerste en de tweede beklaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop zet of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij deze verrichtingen als tussenpersoon optreedt.'

en vooraleer verder ten gronde uitspraak te doen:

heropent de debatten teneinde het Openbaar Ministerie, de beklaagden en de burgerlijke partijen toe te laten standpunt te nemen nopens de eventuele invloed van de na de sluiting van de debatten gewijzigde regelgeving wat betreft de telastleggingen B en C,

nodigt het Openbaar Ministerie uit de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur te verzoeken een gemotiveerd antwoord te verstrekken op de vraag of hij, rekening houdend met de gewijzigde regelgeving, zijn herstellvordering al dan niet ongewijzigd handhaaft,

zendt de zaak naar de terechtzitting van 2 april 2004 te 9 uur,

reserveert de beslissing nopens de kosten.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden en in hun middelen van verdediging bij monde van mr. , advocaat aan de balie te

de beklaagden : en in hun middelen van verdediging, bijgestaan door mr. , advocaat aan de balie te

de gedaagde in haar middelen van verdediging bij monde van mr , advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van , Advocaat-generaal,

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van mr loco mr. , beiden advocaat aan de balie te

de herstellvorderende overheid, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in zijn eisen bij monde van mr loco mr , beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De zaak werd op de terechtzitting van 18 juni 2004 in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

In het arrest van 31 oktober 2003 werden de hoofdberoepen en het incidenteel beroep van de burgerlijke partijen tegen de eerste tot en met de vierde beklaagde reeds ontvankelijk verklaard. Aan de vragen gesteld in het tussenarrest werd gevolg gegeven.

2. Uit de vermelding op het origineel van de dagvaarding van 27 augustus 1999 blijkt dat de dagvaarding wel degelijk werd overgeschreven in het hypotheekkantoor.

3.1. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

Voor zover bewezen zijn de feiten die ten grondslag liggen aan de telastleggingen, de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken zij voor ieder van de beklaagden slechts één misdrijf uit, waarvan de verjaringstermijn slechts een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, dit is op 30 juli 1999 (telastlegging A). De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door de behandeling van de zaak op de terechtzitting van het Hof van 18 juni 2004.

3.2. De eerste en de tweede beklaagde poneren de "nietigheid van de strafvordering" wegens de beweerde overschrijding van de redelijke termijn. Geen enkele bepaling brengt mee dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn de nietigheid van de dagvaarding zou meebrengen.

Zoals hierna overwogen pleegde de eerste beklaagde het lastens hem bewezen verklaarde misdrijf overigens tot en met 30 juli 1999 en niet "twaalf jaar geleden". Dit geldt ook voor de derde en de vierde beklaagde. Het is niet zo dat de behandeling van de zaak sedertdien onredelijk lang aansleepte.

4. Om de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, strekkende tot het herstel van de plaats in de vorige toestand, kracht bij te zetten is de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die deze vordering sedert zijn benoeming verder zet, voor het Hof "vrijwillig tussengekomen" als "herstellvorderende overheid". Waar tussenkomst in strafzaken in de juridische betekenis van het woord het optreden van een derde in een tussen andere partijen gevoerd geding is, wat niet helemaal het geval is wanneer dit geding onder meer de vordering van deze derde tot voorwerp heeft, is het niettemin zo dat de stedenbouwkundige inspecteur voor het Hof ter zake als partij kan "tussenkomen" in de meer algemene zin van het woord, dit is optreden als partij in een reeds aanhangig gemaakt geding die pleit, conclusies neemt en eventueel een rechtsmiddel aanwendt. De herstellvordering die het Openbaar Ministerie uitoefent op verzoek van de gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouwkundige inspecteur, betreft immers de vordering van de gemachtigde ambtenaar, respectievelijk de stedenbouwkundige inspecteur, zelf, die aldus het hem wettelijk opgedragen algemeen belang waarneemt. Terecht is er geen verzet tegen het optreden van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voor het Hof als herstellvorderende partij.

5. Het blijkt niet dat de _____ ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de tweede beklaagde, noch dat deze buiten de vennootschap om ter zake zou hebben gehandeld. Hij dient te worden vrijgesproken voor de verbeterde telastleggingen A, B en C. Het is ook niet aangetoond dat de eerste beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan het misdrijf omschreven in de verbeterde telastlegging C; het opzet om deel te nemen aan de strafbare instandhouding is niet aangetoond; het vloeit niet noodzakelijk voort uit het opzet om de illegale wijziging van het reliëf van de bodem tot stand te brengen.

6.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals verbeterd in het tussenarrest van 31 oktober 2003, lastens de eerste, de derde en de vierde beklaagde bewezen.

6.2. Het achterlaten van afvalstoffen is, anders dan de eerste beklaagde aanvoert, ook na de inwerkingtreding van het decreet van 20 april 1994 strafbaar gesteld, meer bepaald door het artikel 12 van het Afvalstoffendecreet zoals gewijzigd door voormeld decreet.

Ten onrechte betwist de eerste beklaagde dat de grote hoeveelheden grond vermengd met afbraakmateriaal, nader vermeld in de telastlegging, afval uitmaken; dit was ook zo ten tijde van het storten en deponeren, nu het ging om goederen waarvan de eerste beklaagde zich wilde ontdoen.

6.3. Door het leveren en laten storten van de grond vermengd met allerlei afbraakmateriaal, nader vermeld in de verbeterde telastlegging, leverde de eerste beklaagde de onmisbare hulp zonder dewelke het misdrijf niet zou zijn gepleegd. De derde beklaagde gaf de onontbeerlijke instructies en toestemming. De vierde beklaagde blijkt als echtgenote van de derde beklaagde op de hoogte te zijn geweest van het achterlaten van de grond vermengd met verontreinigd grof niet gebroken bouw- en sloopafval en verleende als mede-eigenares van de grond haar toestemming, wat een onontbeerlijke hulp betekende zonder dewelke het misdrijf niet tot stand zou zijn gekomen.

6.4. Het achterlaten van afval is weliswaar in verband te brengen met sluikstorten, maar is niet uitgesloten wanneer het afval in de bodem wordt gedeponerd. Het aanvoeren en deponeren van allerhande soorten afval, nader in de telastlegging vermeld, op een daarvoor niet wettelijk gereserveerde plaats is een vorm van sluikstorten en maakt een achterlaten in de zin van het decreet uit. Overigens is het zo dat ter zake geen sprake is van "beheer", nu onder meer niet blijkt dat iets is ondernomen om eventuele schadelijke gevolgen van het storten van het afval op te vangen.

6.5. Het storten en achterlaten van afval op een daartoe niet bestemde plaats is een voortdurend misdrijf dat duurt zolang het gestorte afval niet is opgeruimd; dit was tot en met 30 juli 1999 niet gebeurd. De eerste, derde en vierde beklaagde pleegden het misdrijf derhalve tot het einde van de periode waarop de verbeterde telastlegging A betrekking heeft. Wat meer bepaald de eerste beklaagde betreft is het zo dat hij over de materiële mogelijkheden beschikte om het afval op legale wijze te verwijderen, hij zelfs toezegde dit te zullen doen en niet aanvoert, laat

staan aantoon, dat het hem door de derde en de vierde beklagde onmogelijk werd gemaakt dit te doen. Hij koos er met de derde en de vierde beklagde bewust en buiten elke dwang voor om niet tot het opruimen over te gaan.

7.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging B, zoals verbeterd in het tussenarrest van 31 oktober 2003, lastens de eerste, de derde en de vierde beklagde bewezen

Aan de beklagden werd gesignaleerd dat het feit dat aan deze telastlegging ten grondslag ligt thans een inbreuk uitmaakt op art.99 § 1.4°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1° en tweede lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hierna DORO genoemd.

7.2. Met betrekking tot de tijdsbepaling is het zo dat deze telastlegging betrekking heeft op "niet nader gekende data" in de periode van 1 januari 1990 tot en met 30 september 1992; het feit alleen dat de werken een einde zouden hebben genomen in de loop van augustus 1992 brengt daarom niet mee dat de telastlegging deels niet bewezen zou zijn vermits het gaat om "niet nader gekende data" die vallen binnen de periode vermeld in de telastlegging; het kan wel worden gepreciseerd dat is aangetoond dat de niet vergunde werken onder andere nog in de loop van de maand augustus 1992 werden uitgevoerd maar niet blijkt dat dit na 31 augustus 1992 nog het geval is geweest.

7.3. Het feit dat het afval werd gestort met toestemming van de eigenaars van de grond sluit de schuld van de eerste beklagde niet uit. Hij verleende met kennis van zaken en uit vrije wil zijn onontbeerlijke medewerking aan het tot stand brengen van de aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem. Zeker als persoon beroepshalve betrokken bij de bouwsector had hij moeten nagaan of een vergunning bestond voor dit werk.

8.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging C, zoals verbeterd in het tussenarrest van 31 oktober 2003, lastens de derde en de vierde beklagde bewezen

8.2. In de telastlegging C wordt aan de derde en de vierde beklagde te last gelegd een zonder de vereiste vergunning tot stand gebrachte aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem te hebben in stand gehouden. Het Hof dient ambtshalve na te gaan of het te last gelegde misdrijf nog steeds een misdrijf uitmaakt.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, heeft aan art.146 DORO, een derde lid toegevoegd, dat bepaalt in welke gevallen het in stand houden van stedenbouwmisdrijven strafbaar is. Dit is voortaan het geval wanneer de handelingen, wijzigingen, of het strijdige gebruik (1) gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden, wanneer ze (2) onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of wanneer ze (3) een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg

De handeling waarop de telastlegging C betrekking heeft is volgens het gewestplan Oudenaarde gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, nl. de aanwijzing als het landschappelijk waardevol gebied waarvoor bepaalde beperkingen gelden met als doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen, krachtens art. 146, 4° lid DORO een ruimtelijk kwetsbaar gebied (1).

Weliswaar zijn twijfels gerezen over de grondwettigheid van het 3° lid van art. 146 DORO in het licht van het wettigheidsbeginsel, dat zijn uitdrukking vindt in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, art. 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, maar deze twijfels hebben geen betrekking op het eerste geval waarin de strafsancie geldt nl. wanneer het stedenbouwmisdrijf werd gepleegd in ruimtelijk kwetsbare gebieden. Deze bepaling voldoet, gelet op het bepaalde in het 4° lid van art. 146 DORO, klaarblijkelijk aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen en schendt kennelijk niet het wettigheidsbeginsel.

Bij deze beslissing laat het Hof buiten beschouwing het tijdens het beraad, meer bepaald op 22 juli 2004, door het Arbitragehof gevelde arrest nr. over ondermeer een identiek onderwerp waarbij het Hof zegt voor recht " artikel 146, derde lid van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij art. 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet", waarover geen tegenspraak werd gevoerd.

Het sub C te last gelegde misdrijf van in stand houden is, voorzover bewezen, in casu nog steeds strafbaar.

9. De pleegde het misdrijf omschreven in de lastens de eerste beklaagde bewezen verklaarde telastleggingen door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde, die dit als zodanig niet betwist.

Ten onrechte stelt deze beklaagde dat hij zou moeten worden vrijgesproken, omdat hij niet de zwaarste fout zou hebben begaan, zich hierbij steunend op art. 5, 2° lid van het Strafwetboek, zoals opnieuw ingevoerd door art. 2 van de Wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen.

Vooreerst gaat de beklaagde er verkeerdelijk van uit dat deze bepaling van onmiddellijke toepassing is als mildere strafwet en derhalve ook op de feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen in de mate dat zij dateren van voor de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 1999 toepassing vindt. Uit de omstandigheid dat de wet de strafuitsluitingsgrond verbindt aan de strafbaarheid van de rechtspersoon blijkt dat de nieuwe wetsbepaling onbetwistbaar niet het oogmerk had dat deze strafuitsluitingsgrond van toepassing zou zijn op de onder de oude wet gepleegde misdrijven, maar enkel op die welke sedert de inwerkingtreding op 2 juli 1999 zouden worden gepleegd.

Verder is het zo dat voor de bewezen verklaarde feiten die dateren van na 1 juli 1999 de eerste beklaagde bewust en buiten elke dwang handelde, dit is wetens en wilens, in strijd met de betrokken decretale bepaling

10.1. De feiten die aan de lastens hem bewezen verklaarde telastleggingen A en B ten grondslag liggen zijn in hoofdte van de eerste beklaagde de uiting van een

t te worden toegepast, de zwaarste zijnde deze bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A.

De eerste beklaagde heeft met instemming van de derde en de vierde beklaagde op grote schaal afval gestort waarbij het betrokken terrein als het ware als stort werd gebruikt zonder zich enigszins te bekommeren om het algemeen belang. Door het misdrijf vervalste hij de concurrentieregels met ondernemers die de betrokken regelgeving wel naleven. Kosten die aan de klanten werden aangerekend om het afval te storten kon de vennootschap door het misdrijf op zak steken. Jarenlang, meer bepaald tijdens de periode vermeld in de telastlegging A liet hij na het afval op te ruimen. Slechts de hierna uitgesproken straffen samen vormen daarom de gepaste bestraffing van aard hem tot het besef te brengen dat herhaling uit den boze zou zijn en dergelijk misdrijf niet lonend mag blijven.

Nu de straf op te leggen aan de eerste beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagde zich in de toekomst niet meer aan een dergelijk misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

10.2. Het is de vennootschap, die in eerste instantie wellicht door het misdrijf vermogensvoordelen heeft genoten. Mede gelet op de uitgesproken straf is er geen aanleiding om lastens de eerste beklaagde een verbeurdverklaring van vermogensvoordelen te bevelen. Ook de voorwaarden om lastens de vennootschap, die niet als dader is vervolgd, de verbeurdverklaring uit te spreken, zijn niet vervuld.

10.3. De feiten die aan de lastens hen bewezen verklaarde telastleggingen A, B en C ten grondslag liggen zijn in hoofde van de derde en de vierde beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit, waarop één straf dient te worden toegepast, de zwaarste zijnde deze bepaald voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A.

Een veroordeling is niet van aard de sociale declassering van de beklaagden mee te brengen, noch enige reclassering in het gedrang te brengen.

Deze beide beklaagden hebben wetens en willens in landschappelijk waardevol agrarisch gebied een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging C, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening en de bescherming van het milieu beogen hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

10.4. Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat elke beklaagde het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 heeft gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in art.29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens voormelde artikelen 2 en 4, 1° lid van de Wet van 26 juni 2000 te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

10.5. Bij toepassing van artikel 59 van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 dient de verwijdering van het afval te worden bevolen.

11.1. De gemachtigde ambtenaar : vordert in zijn brief van 8 juni 1998 met bijlagen (stukken 122 en 123) krachtens het toen geldende art. 68 § 1 a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 het herstel van de plaats in de vorige toestand door verwijdering van alle aangevoerde materialen en herprofilen van het oorspronkelijk maaiveld.

Node ingaande op de vraag van het Hof in het tussenarrest heeft de heer : in zijn brief van 19 februari 2004 medegedeeld deze herstellvordering te handhaven ook in het licht van de inmiddels gewijzigde regelgeving. In conclusies bevestigt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, die de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar krachtens art.198 DORO verder zet, het handhaven van de herstellvordering.

Het is niet nodig dat de herstellvordering de identiteit vermeld van al degenen lastens wie de veroordeling tot herstel wordt gevorderd. Een wettig bevonden herstellvordering dient te worden ingewilligd tegen al degenen die schuldig worden verklaard aan het stedenbouwmisdrijf waarop de vordering steunt (in casu dus in weerwil van hetgeen de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in conclusies vraagt niet ten laste van de _____, aan wie het stedenbouwmisdrijf niet ten laste wordt gelegd).

11.2. Het artikel 149 § 1, 3° lid DORO, staat er niet aan in de weg dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ter zake het herstel van de plaats in de vorige toestand vordert en niet de betaling van een meerwaarde, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf werd gepleegd. De keuze van de herstelmaatregel wordt immers onder meer gemotiveerd met de verwijzing naar de omvang van de reliëfwijziging met gebruikmaking van inerte en industriële afvalstoffen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, die niet in functie staat van de landbouw en als onaanvaardbare ingreep wordt beschouwd op de schoonheidswaarde van het landschap. Ook wordt gewezen op het feit dat de aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem is geschied met nog niet geruimde afvalstoffen in strijd met de voorschriften van het Afvalstoffendecreet. Op grond van de aangehaalde motieven kon de herstellvorderende overheid in redelijkheid oordelen dat het vorderen van een meerwaarde niet in de plaats diende te komen van haar vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand.

11.3. De bepalingen met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zijn krachtens artikel 198 bis DORO slechts van kracht nadat deze raad zal zijn opgericht en het huishoudelijk reglement zal zijn goedgekeurd, wat nog niet het geval is.

Het Hof kan verder geen advies vragen aan een instantie die nog niet bestaat. Het Hof acht het vanuit het oogpunt van een goede rechtsbedeling ook niet verantwoord de zaak voor behandeling van de herstellvordering uit te stellen tot wanneer de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zal zijn opgericht en zijn huishoudelijk reglement zal zijn goedgekeurd.

11.4. Art.149 § 1, eerste lid, DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en /of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de betrokken beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat in acht genomen de motieven aangehaald in de brieven en conclusie van de herstellvorderende overheid de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn

aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is overigens niet alleen niet kennelijk onredelijk, maar, in het licht van hetgeen in het tussenarrest werd overwogen met betrekking tot de draagwijdte van het eerste lid van art.146 DORO, stelt het Hof vast dat ook na een meer dan marginale toetsing, in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd, de herstellvordering niet als onredelijk te bestempelen is, mede in acht genomen de hierna bepaalde termijn om tot herstel over te gaan.

Kortom, het Hof ziet geen redenen om de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand zonder gevolg te laten. Het herstel van de plaats in de vorige toestand is nog vereist om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

12. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn brief van 8 juni 1998 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste, de derde en de vierde beklaagde om het afval weg te ruimen waardoor de wederrechtelijke wijziging van het reliëf van de bodem zou worden weggewerkt wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke reeds kon worden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

13. De eerste, derde en vierde beklaagde vragen de vordering van de burgerlijke partijen af te wijzen als "ongegrond". Zij voeren evenwel geen enkel specifiek middel tegen deze vordering aan. Het staat niet aan het Hof zich in de plaats van deze beklaagden te stellen om middelen, andere dan deze die ambtshalve zouden moeten worden aangevoerd, tegen deze vordering naar voor te brengen.

In het licht van het hen in art.162 DORO toegekende recht is er geen aanleiding om aan de burgerlijke partijen akte te verlenen van het door hen gemaakte voorbehoud.

14. In fine van zijn conclusie vraagt de eerste beklaagde, zonder motivering op dit punt, de derde en de vierde beklaagde te veroordelen om hem "te vrijwaren voor alle veroordelingen". Hiertoe is het Hof als strafrechter niet bevoegd.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtdoende op tegenspraak,**

gelet op de in het tussenarrest vermelde artikelen,
de artikelen hiervoor aangehaald,
44, 65, 66, 100 Strafwetboek,
190, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935,
1385bis e.v. van het gerechtelijk Wetboek,

laat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur toe op te treden als
herstelvorderende overheid,

met eenparige stemmen ten gronde beslissend over de eerder ontvankelijk
verklaarde beroepen:

wijzigt het bestreden vonnis van 29 december 2000 als volgt:

wat betreft de strafvordering:

spreekt de beklaagde vrij voor de verbeterde telastleggingen A, B
en C,

wijst de herstelvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een
dwangsom voorzover tegen hem gericht af,

zegt dat hij geen kosten heeft te dragen,

spreekt de eerste beklaagde vrij voor de verbeterde telastlegging C,

veroordeelt de eerste beklaagde voor het misdrijf omschreven in de verbeterde
telastleggingen A en B samen tot een hoofdgevangenisstraf van 3 maanden en
een geldboete van (5 000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door
40,3399 =>) € 24 789,35 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

veroordeelt de derde en de vierde beklaagde voor het misdrijf omschreven in de
verbeterde telastleggingen A, B en C samen elk tot een geldboete van (500,
verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =>) 2 478,94 of een
vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

veroordeelt de eerste, de derde en de vierde beklaagde tot het verwijderen van de
afvalstoffen binnen een termijn van 20 maanden, vanaf de dag waarop dit arrest
in kracht van gewijsde zal treden,

legt de eerste, derde en vierde beklaagde de verplichting op elk een bedrag van €
10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 55, te betalen bij
wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van

opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de eerste, derde en vierde beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor de hoofdgevangenisstraf van 3 maanden waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld,

beveelt aan de beklaagden ; en
over te gaan tot het herstel van de plaats te
, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke
toestand binnen een termijn van 20 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in
kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 20 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de eerste beklaagde tot de helft van de kosten en de derde en de vierde beklaagde hoofdelijk tot de overige helft van de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, met uitzondering van de kosten van de dagvaardingen in eerste aanleg en in beroep betekend aan de tweede beklaagde; begroot de kosten waartoe de veroordeelde beklaagden gehouden zijn op € 350,89 in het geheel in eerste aanleg en op € 153,84 in het geheel in beroep en stelt vast dat deze ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven,

verklaart de gedaagde de
burgerrechtelijk aansprakelijk voor de kosten waartoe de eerste beklaagde
wordt veroordeeld,

wat betreft de civiele vordering.

verklaart de vordering van de burgerlijke partijen tegen de tweede beklaagde ontvankelijk doch niet gegrond,

veroordeelt de burgerlijke partijen tot de in beide aanleggen met betrekking tot hun vordering tegen deze beklaagde gemaakte kosten,

veroordeelt , en hoofdelijk
om te betalen aan de burgerlijke partijen samen de som van € 5 000 als
voorschot, te vermeerderen met de gerechtelijk intrest vanaf heden en de kosten
in beide aanleggen gevallen met betrekking tot hun vordering,

verwerpt het meer of anders gevorderde als niet gegrond.

Bij bevelschrift van de Eerste Voorzitter van dit Hof van heden werd raadsheer
aangewezen om raadsheer op het ogenblik van de
uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te
wonen van dit arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art. 779 al.2 Ger.
Wetboek);

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **10 september 2004**.

Aanwezig : , raadsheer, wn. kamervoorzitter;

, raadsheer;
, raadsheer,

, advocaat-generaal,

griffier,

Goedaekeurd doorhalina van nietige lijn(en) en nietige woord(en)